

В лікарні

Микола Руденко

Концтабірна лікарня сіріє на горі —
Із дерева і глини облуплений барак.
Якщо сюди приводять поранення старі —
Умій перепочити, щасливий неборак.

Щороку випадає тут ніжитись мені —
Аби хропів не вельми під ковдрою сусід.

Від ґанку видно волю — масиви ізбяні.
Яка похмура сірість — цей дерев'яний світ!

Так само будувались ще в домонгольський час —
Лиш не було колючки та поміж нею брам.
А ген над видноколом, допоки день не вгас,
Багряне покривало готується борам.

І це в житті моєму одна із тих заграв,
Які зростили в серці потребу вільних крил.
О піднебесний простір! Як пізно я узнав,
Що нас лікує тільки відкритий небосхил.

Кружляє гайвороння і губиться в полях.
Лечу болючим серцем за птахами услід:
Там, де сідає сонце, лежить прадавній шлях
З оцих лісів мордовських до Золотих воріт.

Ще грізний Володимир залишив тут сліди:
Мордву минали вої — спішили до Булгар.
Вони шукати віру приходили сюди,
Проте Аллах не здужав згасить Перунів жар.

І я шукаю віру. І ті, хто у землі
(З Полтави, з-поза Львова) — за віру полягли.
Несуть їх тихі зорі на власному крилі:
Їм жити попід небом — там, де живуть орли...

Ворони нагуляли добрячий апетит —

Горлянуть, бо нарешті скінчилася зима.
Це чорне птаство — ніби по сірому петит:
"Дороги на Україну тобі нема, нема".